

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 338/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **DRX-INVEST, s. r. o.**, IČO 36 217 875, Brigádnická 2, Košice, zastúpenej advokátkou JUDr. Monikou Ilčíšínovou, Herľanská 547, Vranov nad Topľou, proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6S/57/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznal jej náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti je sťažovateľkino tvrdenie, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, pretože krajský súd je v napadnutom konaní úplne nečinný. Sťažovateľka podala 18. augusta 2020 žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu (zastavenie katastrálneho konania o povolení vkladu katastrálnym úradom a oznámenie odvolacieho orgánu o neprípustnosti odvolania proti nemu, pozn.). Od podania žaloby uplynulo viac ako 22 mesiacov a krajský súd vo veci nerozhodol a nenariadil žiadne pojednávanie ani nevykonal žiaden procesný úkon. Podľa názoru sťažovateľky ide o jednoduchú vec, ktorú je možné rozhodnúť na základe predložených listín na jedinom pojednávaní.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

3. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

4. Pri výklade základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

5. Ústavný súd konštantne nasleduje judikatúru ESLP, ktorá požaduje, aby čl. 6 ods. 1 dohovoru účinne chránil účastníkov konania pred neprimeranou dĺžkou všetkých fáz a štádií konania o občianskom práve jednotlivca vrátane štádií po právoplatnosti meritórneho rozhodnutia, teda jeho výkonu (pozri napr. rozsudok ESLP Hornsby v. Grécko z 19. 3. 1997, sťažnosť č. 18357/91).

6. Zároveň ale zohľadňuje aj rozhodovacu prax a judikatúru ESLP, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy vecí nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

7. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

8. V prejednávanom prípade napadnuté konanie začalo 18. augusta 2020 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (13. júna 2022) jeho dĺžka nepresahuje štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Ide o konanie v rámci správneho súdnictva, ktoré sa vyznačuje istými špecifikami, najmä v ňom ide o posudzovanie právnych otázok, preto sa pojednávanie nariaďuje len z dôvodov podľa § 107 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) a v iných prípadoch nie je potrebné nariaďovať pojednávanie. Je teda na úvahe správneho

súdu vyhodnotiť splnenie podmienok pre nariadenie pojednávania. Zároveň aj procesné úkony správneho súdu smerujúce k príprave pojednávania podľa § 105 ods. 2 SSP sú adresované najmä žalovanému správne orgánu alebo zúčastneným osobám. Prípadné predĺženie konania nemožno považovať z hľadiska intenzity prietahov za ústavne neospravedlňiteľné aj s prihliadnutím na mimoriadne pandemické obdobie, ktoré značnú časť napadnutého konania postihlo.

9. Dĺžka napadnutého konania sa teda *prima facie* v zmysle konštantnej judikatúry zatiaľ nejaví ako ústavne neakceptovateľná. Z uvedených dôvodov by ústavný súd ani po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

10. V závere ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni sťažovateľke, aby sa opätovne obrátila so sťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že krajský súd naďalej nepostupuje v konaní spôsobom efektívne smerujúcim k nastoleniu jej právnej istoty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu